

Poté co se Erika zamilovala do toho černookého muže, bylo s ní těžké pořízení. Rozhodla se, že za ním odjede, a nedala si to rozmluvit. V důsledku to znamenalo, že bude muset opustit dosavadní život, alespoň třikrát přestoupí na mezinárodních letištích, v kufru si odveze za příplatek třicet pět kilogramů minulosti a potom se pokusí žít v cizí zemi, jejíž jazyk ani zvyky nezná. Otec byl proti. Všemi prostředky se ji snažil zastavit, ale její paličatost neznala mezí.

Následovalo mnoho dlouhých a úmorných diskuzí. Poslední hádka začala během snídaně a protáhla se do pozdního odpoledne. Dozvuky byly slyšet až na náměstí, kde nabývaly formy vzdáleného šepotu. Vzdálený šepot se mísil s horkým letním vzduchem. Věšel se na dráty elektrického vedení a narážel do zaprášených vitrín místních obchodů. Narušoval ospalou atmosféru nedělního maloměsta. Na zahradě to bylo mnohem horší. Chvillemi propukalo nefalšované peklo. Dům se pak podobal ulitě nemocného živočicha, který se bezmocně natřásá svým vlastním zemětřesením.

Řekli si toho víc, než by sami chtěli. Erika přitom zjistila, že umí křičet nepříjemně hrubým hlasem. Nevěděla, odkud se vzal, najednou tu prostě byl. Otec si dokonce myslel, že do místnosti vešel ještě někdo třetí. Ani on na tom nebyl o mnoho lépe.

Když se slunce dostalo těsně nad obzor, Erika setřela ze stolu rozlitý čaj a odešla do svého pokoje. Otec za ní ještě něco volal, ale ona ho neposlouchala. Roztáhla závěsy

a otevřela okno. Její rezavé vlasy měly v podvečerním světle jasně pomerančovou barvu. Pod oknem kvetly rudé růže. Mezi nimi bylo několik keřů s malinami. Ostatně celá zahrada se začátkem léta proměnila v ovocný sad. Vládla zde zmatená atmosféra plná očekávání. Některé plody ještě hledaly svůj tvar, jiné se už začaly vybarvovat. Kromě malin dozrával také červený rybíz, jahody a višně. Ve skleníku byla první rajska jablka. Všude bylo příliš mnoho červené.

Následuje Eričin pád mezi kvetoucí růže a maliny. Šlo to docela rychle: Nejdřív je nahoře, potom dole. Co se dělo mezitím, není úplně zřejmé. Květináče s rozkvetlými muškáty ji následují.

Jakmile dopadne na zem, všechno ztichne. Neví, jestli je to jenom její ticho, anebo jestli je to ticho skutečné. S blížícím se večerem se ptáci rozezpívali, teď ale mlčí. Pokusí se zvednout. Tělem jí proběhne pronikavá bolest. Raději zavře oči a zůstane bez hnutí ležet na zemi. Okolní šum k ní doléhá v náznacích. Mísí se v něm otcův rozčilený hlas a hysterická reakce sousedky, která se opalovala na vedlejší zahradě a nakonec přitom usnula, takže si spálila záda.

Sanitka přijede vzápětí. Doktor pohledem přeměří vzdálenost mezi druhým patrem a přízemím. Potom se zlehka dotkne Eričiny tváře. Má štíhlé a jemné prsty. Erika otevře oči a nejistě se na něj usměje. Po čele jí stéká pramínek krve.

Doktor vypadá ustaraně. Nakonec to ale není tak hrozné. Na jeho otázky Erika odpovídá jasně a srozumitelně. Ví, kdo je, kde je a kdy se narodila. Zranění je předběžně klasifikováno jako fraktura zápěstí a předloktí s mnohočetnými pohmožděninami. Na několika místech je zlomenina dokonce tříštivá. Až potom se aplikují analgetika.

* * *

Ruka se hojí několik měsíců. Zápěstí se musí dvakrát lámat, než sroste ve správné poloze. Když Erice sundají sádku, objeví se nevzhledná končetina, se kterou není možné hnout. Vypadá jako čerstvě narozený tvor. Je zčervenalá a pokrytá šupinami staré kůže.

Ten pohled ji vyděsí. Rozpláče se a pláče, i když jí rehabilitační sestra říká, že nic jiného nemohla čekat. Zápěstí je důležitý kloub. Za normálních okolností je schopen mnoha složitých pohybů. Její ruka všechno tohle zapoměla. Bude to sice trochu bolet, ale při pravidelném cvičení se svaly časem rozhybou, tvrdí sestra. Erika přikyvuje hlavou, že tomu rozumí, a z očí se jí valí proudy vody, které nedokáže zastavit.

Kromě rehabilitace začne chodit také k psychologce.

Psycholožka je vysoká žena ve středních letech. V ordinaci má vysokou skříň. Za skleněnou vitrínou si v jedné polici udělala výstavku solných nerostů, které si každé léto přiváží od Mrtvého moře. Jezdí tam bez výjimky patnáct let. Mohla by samozřejmě vyrazit kamkoliv jinam.

Středozemní moře má příjemné písčné pláže, u Severního moře odliv vytváří charakteristicky pustou krajinu. Jenže ji tahle moře nelákají. Jejich voda je málo slaná. Voda v Mrtvém moři je mnohokrát slanější. Je slanější než ty nejslanější slzy. Krystaly rozdává rodině, známým a pacientům. Sůl totiž léčí a harmonizuje.